

(Toto jsem napsal do novin v roce 2006 – tuším, že to byly Lidovky nebo MFD.)

Po tom, co řekl pan Rath o manželství pana Macka novinám, u mě skončil jako politik i jako lékař, a ty noviny u mě skončily taky, neměly to tisknout. Zde byla překročena určitá mez neslušnosti, jež překročena být neměla. Na veřejnou urážku pak měla smysl jen veřejná odvěta, a nedovedu vymyslet jiný způsob než Macek – pokud neměl na to, nechat to být a nešpinit se.

Nemá smysl zastírat si, že násilí patří k životu. Člověk má v určitých situacích i morální právo sáhnout k násilí, je-li ochoten nést následky, například jít si sednout (a Macek by posedět měl, pěkně to v Právu rozebral Petr Uhl). Chápu i situaci staršího muže, který na mladšího nepřítele fyzicky nestačí a volí poněkud zákeřný „výchovný záhlavec“. Musel by ovšem zachovat určitou důstojnost. Vyplazeným jazykem zdiskreditoval svůj výkon mediálně natolik, že to možná bude ODS stát volby.

Nepochybuji, že Ratha ta facka zabořila a že veřejné fackování kazí dobré mravy. Srovnávat ale tento incident s otřesným policejním násilím, jehož jsme byli v poslední době svědky, to kazí dobré mravy daleko víc.